

vietnam, i det mindste for en vis periode. Danmark foreslog, at mønstret fra Kashmirstriden: først våbenhvile, derefter forhandlinger, muligvis også kunne anvendes i denne konflikt, medens Sverige mente, at krigen eventuelt kunne standses ved en gradvis reducere og lokalisering af fjendtlighederne. I øvrigt mente adskillige talere, at FN burde have mulighed for at gøre sin indflydelse gældende i konflikten, og Cambodien efterlyste en medlemsstat, der havde tilstrækkelig mod og mandshjerte til at kræve Vietnam-spørgsmålet optaget på Generalforsamlingens dagsorden.

Laos beklagede, at de imperialistiske kræfter, der var ansvarlige både for krig i Vietnam og oprør i Laos, ikke var villige til at gøre de mindste indrømmelser for at nå til en løsning af problemerne i Indokina.

3. *Malaysia.*

Indonesiens „Knus Malaysia“-politik fordømtes af bl. a. Malaysia, Singapore og New Zealand. Japan erklærede fortsat at være villig til at bistå Indonesien og Malaysia med at finde frem til en fredelig løsning på konflikten mellem dem.

4. *Korea.*

Korea-spørgsmålet berørtes især af Mongoliet, der krævede de beklageligvis under FN's flag stationerede amerikanske besættelsestropper tilbagetrukket fra Sydkorea. Traktaten af 22. juni 1965 vedrørende normalisering af forholdene mellem Sydkorea og Japan fordømtes, fordi den angiveligt havde til hensigt at åbne Sydkorea for japanske monopoler og at hindre Koreas genforening. Den japanske repræsentant imødegik sidstnævnte udtalelse.

Kolonispørgsmål og apartheid.

En stor del af indlæggene i generaldebatten beskæftigede sig med forholdene i de tilbageværende koloniområder og med nødvendigheden af at nå til en endelig afvikling af kolonistyret. Der blev især givet udtryk for bekymring og harme over situationen i Syd-Rhodesia, de portugisiske territorier og i Sydvestafrika. I forbindelse hermed blev der rettet skarpe angreb mod Sydafrika for dets apartheid-politik såvel i republikken selv som i Sydvestafrika.

Den farlige situation i *Syd-Rhodesia*, der var opstået ved det hvide mindretals trussel om ensidigt at erklære landet uafhængigt, var i år hovedtemaet under indlæggene vedrørende afkoloniseringen. Et stort antal afrikanske og asiatiske talere krævede, at den britiske regering i givet fald med våbenmagt skulle hindre Syd-Rhodesia i at tiltage sig uafhængighed på ulovlig vis, og henviste til, at Storbritannien ellers ikke havde tøvet med at gribe ind med militære midler i sin tid i Kenya, Cypern og British Guiana, og nu sidst i Aden. Generaldebatten blev afbrudt i sin sidste uge, for at Generalforsamlingen kunne vedtage en resolution om spørgsmålet. I resolutionen, der vedtoges med 107 stemmer for og kun 2 imod (Portugal og Sydafrika), medens Frankrig afstod, fordømmes ethvert syd-rhodesisk forsøg på ensidigt at gennemføre uafhængighed, og det henstilles til medlemsstaterne ikke at anerkende en uafhængighedserklæring, ligesom Storbritannien opfordres til at tage alle skridt til at hindre en sådan erklæring samt til om nødvendigt at bringe oprøret til ophør.

En række repræsentanter fra Afrika og Asien beskæftigede sig med *Portugals kolonipolitik* og *Sydafrikas apartheid-foranstaltninger*. Der blev stillet vidtgående krav om handling over for de to lande i retning af økonomisk og diplomatisk isolation, og det blev beklaget, at disse lande kunne fortsætte deres politik, fordi NATO-sammenholdet og økonomiske interesser i vesten var stærkere end moralske hensyn. Enkelte lande krævede Portugal og Sydafrika udelukket fra FN og særorganisationerne, da deres politik måtte anses for uforenelig med medlemskab. Guinea hævdede, at Generalforsamlingen måtte kunne gribe ind, hvis Sikkerhedsrådet var ude af stand til at træffe beslutning.

Om *Sydvestafrika* udtalte et par afrikanske talere, at Sydafrika burde fratages rettighederne som administrerende magt, og FN burde selv påtage sig ansvaret for at forberede Sydvestafrika og dets befolkning på opnåelse af selvstændighed.

De arabiske lande krævede, at selvbestemmelsesretten også skulle være gældende for *Oman* samt for *Aden* og *protektoraterne*. Den undtagelsestilstand, som Storbritannien indførte i Aden i september for at bekæmpe terrorhandlingerne i kolonien, blev af ara-